

Divendres 18 de Febrer del 2005. **La lluna en quart creixent. CSOA l'Estella.**

Dos quarts de deu del matí. Arriben 5 furgonetes d'antiavalots i 3 cotxes dels Mossos d'esquadra, 2 cotxes de policia municipal, 1 cotxe amb el secretari judicial, 2 ambulàncies i 1 camió amb una perforadora, 3 furgonetes, 2 camions i un cotxe de SR constructors. El secretari judicial dóna ordre de reventar la porta de vivenda. Trenquen la porta, entren dins i desperten a les quatre persones que estaven al llit. Una altra persona que havia dormit aquella nit allà havia marxat de bon matí a treballar i una altra estava esmorzant en un bar. Els hi donen 30 segons per vestir-se i agafar roba d'abric. Mentres es vesteixen, els mossos obren les finestres ben obertes perquè entri el fred glaçat d'aquell matí. Perquè sentin la mateixa fredor que senten ells al entrar a casa d'algú altre d'aquesta manera. Un dels okupants de Kal Ronc rep dos cops de porra, no fos cas que no controllessin la situació. Els identifiquen i els fan fora de casa seva.

El secretari judicial, altre cop ell, fa obrir la porta per la força del centre social perquè la constructora pugui entrar amb les seves màquines i els seus mercenaris. La persona que estava esmorzant veu la introducció de la gran representació que el capital havia preparat per aquell dia. Comencen a correr les veus. Una persona, que havia anat al CSOA, volia anar a una botiga del costat veu part del primer acte. Avisa. Comencen a correr correus electrònics: Estan desallotjant l'Estella!. Els telèfons comencen a sonar. Arriba gent que venia al taller de bicicletes que hi havia programat per aquell matí a les 10. Hi ha tres persones, i ja hi ha periodistes. Es trenca la cinta que ens priva de passar. Es comencen a moura la força, la que ocupa. No pots passar. Hi ha desconcert i impotència. Es comença a reunir gent, estem dividits. Es decideix ajuntar-se a la mateixa banda ja que tenen el carrer tallat i la distància és molt gran. S'avisava a l'advocadessa. No contesta. Se la va a buscar al seu lloc de treball. Hi ha una Urgència! Ens estan desallotjant!. Diu que vindrà tan ràpid com pugui. Es comença a escalfar l'ambient. Es demana a crits l'ordre judicial. S'intenta parlar amb els obrers, amb els advocats de SR Constructors. Ningú et vol ensenyar l'ordre judicial. Diuen que vagis als jutjats. Comencem a fer fotos i gravar en vídeo.

Des d'una escala de radera del CSOA hi ha bona vista del pati, es increïble. L'excavadora està destrossant la cuina. L'ha tirat tota a terra. Hi ha molta gent dins del CSOA. Tots obrers. Sí, sí, obrers d'aquells que pertanyen a la classe obrera, els que tenen consciència de classe i que per defensar els seus interessos defensen els interessos de tots. N'està ple. L'excavadora es converteix en perforadora i reventa les dues escales, la que va a vivenda i la que puja a la peixera. Insistim en demanar l'ordre judicial, la resposta és no.

Es convoca una petita assemblea allà mateix. Tot i el nerviosisme i l'atenció que hi ha cap al CSOA, es decideixen una sèrie de feines a fer. Hi ha un portanveu dels mitjans de comunicació, es crearà una llista de tot el material que teníem dins, tant del CSOA com de vivenda. Es decideix convocar una concentració davant de l'Ajuntament a les 8 del vespre. Es faran cartells ja!, es faran fotocòpies ja!, i es començarà a escampar. Es decideix de fer un escrit denunciant la situació, que finalment serà el comunicat de la convocatòria. Es reparteixen responsabilitats. Hi ha molts nervis.

Arriba l'advocadessa. Explica que ho porta el jutjat d'instrucció nº 1 de Mataró i avui està de vacances. Demana l'ordre judicial als policies presents i demana recuperar les pertinències que hi tenim dins i que estan destrossant. Tot són negatives. Decideix anar als jutjats a veure què pot fer. L'ambient s'escalfa per la ràbia. La ràbia que provoca veure com destrueixen, com surt la pols de dins, el soroll de les màquines, el desplegament policial, les orelles sordes que aguanten porres, els cervells buits que només han llegit manuals d'obediència cega. La ràbia ens dóna força i comencem a cridar. Se salta la cinta que crea un límit virtual. La intenció és parlar amb les persones vestides d'executius que hi ha davant del CSOA. Anem estirant. S'acosta un grup d'antiavalots. Els termòmetres vomiten mercuri. Treuen les porres. Els nostres crits expressa part de la nostra ràbia. Ens acostem i comencem haver-hi empunxades amb les porres per part dels mossos, sobretot dels més joves. Se sent un crit molt fort que diu "Atenció!", els defensors de les nostres llibertats es converteixen en màquines, màquines

de color blau amb el cap envoltat d'una armadura que eviti sentir, que eviti contagiarse del nostre dolor. Porten els seus ceptres, els ceptres del suposat tros de carrer de un metre quadrat que governen, un metre quadrat al seu voltant que poden defensar a cops de ceptre, gràcies a la força. Un metre quadrat que val més de 4000 euros. Però que no és seu. Que és de SR Constructors. Tampoc és dels mercenaris que es venen per unes quantes hores extres i per diner en negre. Tampoc és del secretari judicial, ni de l'alcalde. És del capital. És tot seu. I les màquines de blau, a cops de ceptre, ho defensen, defensen el metre quadrat.

Al final, l'ambient es calma una mica. La impotència comença a governar les nostres ments. Som un grup nombrós, hi ha diferents feines a fer, però no estem actius, no estem gens engrescats. Ens estan destrossant els nostre somnis que s'havien fet reals. El calaix de sastre amb tota la seva roba estava desprotegit davant de l'excavadora. Quanta feina que tindriem a la jornada de curro de l'endemà! Les bromes no hi caben. Comencen a caure llàgrimes, llàgrimes d'il·lusions perdudes, llàgrimes de ràbia, llàgrimes de dolor, d'un dolor de dins el pit que t'estreny, que no et deixa respirar. Sort que existeixen les abraçades, que permeten compartir aquest dolor, avui les necessitem i les utilitzem més que mai.

Després d'insistir moltes vegades i de moltes maneres diferents, deixen entrar a un parell de persones a buscar diferents objectes. Els hi agafen les dades. Quan entren, veuen que les sospites de destrossa són totalment certes. Han reventat tota la sala de dansa, inclòs tots els miralls, l'armari amb totes les disfresses, titelles, focus. Han fet forats al terra, a les parets, i han apilonat un munt de coses fora del pati. Es poden anar traient amb comptagotes algunes coses que s'han salvat. La minicadena del taller de dansa està aixafada al pati. Al mig del pati hi ha les bicicletes. Des de l'escala de radera es veu com les van carregant a un camió. La policia insisteix durant tot el matí que el jutge ha dit que tots els objectes serien guardats en un dipòsit municipal i que d'aquí un parell de dies les podríem anar a buscar. Però, si n'estan trencant! També carreguen alguns ordinadors al camió, la fotocopiadora, altaveus i altres objectes. Però, a on ho carreguen? Ho estan carregant a un camió que és de la constructora! En el camió posa SR Constructors. Com pot ser que la mateixa constructora ens robi tots els objectes? Demanem algun tipus de rebut de tot el que ens estan robant, però tornem a tenir orelles sordes aguantant les seves porres. És un robatori davant els nostres nassos.

Amb tot això, apareix la dona de 73 anys que ensenyava a cosir al taller de costura que es feia els dimarts a la tarda. Demana recuperar les dues màquines de cosir que tenim en el CSOA. Insisteix. Parla amb els mossos, amb la policia local, però com sempre, no hi ha resposta. És com parlar amb una planta, rep el teu missatge però no es nega a expressar el que sent, ja li sortirà després. La dona decideix anar a parlar amb l'alcalde. Parlar amb molta gent funcionaria, però no aconsegueix parlar amb ell. La dirigeixen a benestar social, on la posen per telèfon amb el cap de policia de Mataró. Aquest assegura que tot el material es recuperarà en bon estat. No sap ni de què està parlant, no sap què està passant! No en té ni idea, però en canvi assegura que no passarà res.

Sembla que tornem a aixecar el cap. El cartell ja està fet amb una foto feta d'aquest matí. A indymedia ja tenen la notícia penjada, els correus electrònics escampen molt la veu. El boca a boca també funciona. L'escrit està fet. La llista de l'inventari també. Mig Mataró sap que la representació ha començat i que el capital ha aconseguit entrar al CSOA amb les màquines destrossassomnis. Els objectius marcats per l'assemblea feta a mig matí amb els nervis a flor de pell a fet efecte.

Es decideix fer assemblea a les 7 de la tarda abans de la concentració a l'altre CSOA Mataroní, la Drogueria. La gent comença a marxar a dinar. Queda poca gent. Tot i això, no deixa d'haver-hi ningú. L'advocadessa diu que alguna cosa estranya està passant perquè no pot ser que s'engegui un nou procés judicial per la via penal sense abans identificar a ningú. Tal i com sembla que s'ha fet. Sembla com si el judici ja s'hagi celebrat i una part implicada, nosaltres, no ha estat avisada. Justament, el que vam cuidar de que no passés des de bon principi. Diu que torna als jutjats. Ha intentat parlar amb el fiscal del cas i tampoc l'ha trobat perquè en aquell moment estava resolent un cas de presó, i és clar, com sempre era més important. Diu que torna per parlar amb el jutjat de guàrdia per veure si pot parar el procés, cosa que ningú dels que som allà creiem que pugui fer. Un de nosaltres l'acompanya als jutjats.

Abans de l'assemblea es penjen les fotos a internet. Tothom pot veure amb imatges el què ha passat. Fins i tot, aquells que han estat al CSOA i han marxat a l'estranger. Veient l'actuació teatral amb imatges, es poden fer una idea del que estem vivint tots plegats. Falta poc per les 7 i en

els jutjats acaben de passar moltes coses. El jutjat de guàrdia a vist l'ordre judicial i després d'un munt d'hores d'insistir, tant a peu de carrer com en els passadissos dels jutjats, ens assebeitem que l'ordre només deia que el secretari judicial havia d'identificar algun dels membres que estiguessin a la vivenda okupada. Un cop identificats, es tancava la porta i es marxava. Per tant, la propietat (SR constructors) no tenia cap dret a entrar. Però, el secretari judicial la deixa entrar. El jutge de guàrdia mana als mossos d'esquadra que retirin a tots els obrers que estan treballant dins del CSOA. Ara, ja està tot destrossat. Quan el cap de mossos de Mataró, per fi, llegeix l'ordre judicial li queda una cara que a tots plegats ens hagués agradat veure. En aquell moment va ser conscient que havia fet el joc a la constructora. És curiós veure el que ha d'arribar a passar perquè un policia s'adoni del que provoca la seva feina, de que s'adoni del que està mantinguent. Ens concentrem a l'Estella, per finalment anar tots cap a la Drogueria on hi havia convocada l'assemblea. En allà s'ens acaba d'explicar en pèls i senyals tot el tema legal. Un cop assebeïtats es decideix fer la concentració sense provocar cap tipus d'aldarulls i d'anar en compte amb els policia que s'amaga.

Altres cop les 5 furgonetes d'antiavalots i els dos cotxes de mossos. Acompanyats per les seves parelles de fet, els policies locals. Hi ha moltes pancartes fetes, de grups diferents i de material diferent. Som uns dos cents, sense exagerar. Crec que més i tot. Fem una rotllana, donant l'esquena a la porta de l'Ajuntament. És tan sols una concentració, però la ràbia i els nervis de tot el dia creen un munt de lemes: 'Secretari Judicial, desallotjament il·legal', 'Han destrossat l'Estella, però nosaltres hem crescut amb ella', 'Ens han desallotjat, però aquí no s'ha acabat', 'Ràbia, ràbia, ràbia, ràbia', 'SR destrueix i PUMSA s'enriqueix', 'La policia tortura i assassina', 'Mossos d'Esquadra apreneu a llegir', 'Lladres, lladres, lladres, lladres', 'Així, així, ni un pas enrera, contra un desallotjament, una okupació'. Es crida sense parar. No hi ha moment de silenci, només les dues vegades que es llegeix el comunicat. En els quals s'explica tot l'entremat judicial que hi hagut durant tot el dia. S'explicita els quatre poders que han intervingut en el desallotjament. Primer de tot, el polític. El govern municipal sabia que hi hauria el desallotjament, de fet, havien donat permís d'obra des del 25 de Gener. No van dir ni fer res. El segon poder, el judicial. El secretari judicial ha sigut comprat per la constructora, s'ha excedit de la seva funció, ha obert les portes a SR perquè entri al CSOA i el destrossi, saltant-se la llei que defensa. Els jutjats no van dir res mentres demanàvem l'ordre judicial, el jutjat de guàrdia va tardar un munt d'hores a reaccionar sabent el que estava passant. El tercer poder, les forces d'ordre. Els Mossos d'Esquadra no es van llegir l'ordre judicial, ells tan sols volien gresca. Van donar amb safata el CSOA a la constructora, amb la força van facilitar la feina al poder més gran de tots, el quart. El capital. Aquest, transformat amb constructora, va ser capaç de jugar amb els tres poders anteriors, de fet els va comprar perquè juguessin al seu joc. Una gran constructora és capaç de saltar-se un ordre judicial amb l'ajuda del poder polític i la policia. Si això no és la dictadura del capital, ja em direu que és.

Després d'aquestes explicacions i uns quants crits de ràbia es decideix baixar fins la plaça Santa Anna. Durant el petit recorregut, ens adonem de la gran mobilització que ha provocat el desallotjament. Ens adonem del gruix de gent que som allà. Després de set mesos, una bicicletada contra l'especulació, un carnestoltes, una fes-te collita, un atac sensefils, un calaix de sastre, un taller de costura, un taller de bicicletes, tres horts mòbils, un skatepark, el dojo, la sala d'exposicions, una sala d'assaig, els txiringuitos, un hacklab, quasi cent assemblees, mataró sensefils, un hacklab, les xerrades, els portafardells, el taller de sabó, el taller de dansa, el cine-fòrum semanal i moltíssima creativitat, t'adones que es canviat coses, que has canviat tu, ha canviat el teu entorn i que ets part d'aquesta societat.

Finalment, a la plaça Santa Anna, es torna a llegir el manifest. Es recorda que Cal Motxo també està en perill de desallotjament i descomvoca l'acte. Acabem el dia fent una assemblea per decidir que fem el dia següent. Acabem molt i molt cansats. Ha sigut un dia molt llarg i, de segur, un d'aquells dies que no oblides en tota la teva vida. El dia que aflora el conflicte, el dia que ensenyas a la teva societat quina és la realitat, el dia que clarifiques el perquè de tot plegat. Per si algú no ho tenia clar, hem mostrat que estem malalts i la malaltia és el capitalisme. Però nosaltres hem començat aprendre com crear l'antídot.